

Normaal gesproken kan ik me uitstekend vervelen. Als ik een drukke week heb gehad kan ik gerust een uurtje of wat voor het raam staan en naar buiten staren. In de zomer zit ik soms uren op een plek in de stad niets meer te doen dan een beetje mensen kijken. Heel soms maak ik tussendoor een foto. Eigenlijk ben ik aan het vissen zonder hengel. En water is ook niet nodig. Het is niet zo dat ik helemaal niets doe. Mijn hoofd werkt door.

Zo wordt de week doorgenomen of een idee uitgewerkt. Dan weer verwerk ik gesprekken die ik heb gevoerd. Allemaal in gedachte. Of meer in een soort magische trance. De magie zit in de rust die over mij heen komt. waarna dingen op hun plek vallen en klaar zijn om opgeschreven te worden. Wat ik niet opschrijf is niet echt belangrijk en dat verdwijnt in een soort zolderkamertje in m'n hoofd. Niets is weg, maar soms kom ik jaren niet op zolder.

Af en toe hebben de honden er last van. Als ik 's avonds ergens mee zit, als ik bijvoorbeeld een politiek onderwerp heb waar ik niet uit kom, ga ik een blokje om met één van de honden. Hele films spelen er in mijn hoofd af, compleet met dialogen die nog gaan plaatsvinden. Het is een keer voorgekomen dat de hond niet meer verder wilde. We waren ruim anderhalf uur buiten en ze wilde nu wel eens terug naar het vrouwtje. Het was ondertussen half twee 's nacht en we moesten nog anderhalf uur terug lopen.

En dan heb je nog het echte vervelen. Dat is toch wat nieuw voor me. Ik ben nu een paar weken thuis met iets aan mijn voet. Ik mag die voet niet belasten. Dat betekent of op bed of op de grote stoel. Af en toe opstaan en voorzichtig een kopje consumptie halen en dan weer zitten. En op een gegeven moment weet je niet meer wat je moet doen. Alles is wel bedacht of gelezen. Het belangrijke is opgeschreven. De geest is geordend. Het wachten is echt tot de voet beter is. Vervelen moet plaats maken voor geduld. Een nieuwe manier van vervelen.

Vandaag lag ik weer op de grote stoel toen ik ineens merkte dat ik al een kwartier naar een mevrouw of meneer (geen idee meer achteraf) keek die bezig was een papegaai te schilderen. Ik probeer mezelf wijs te maken dat dit zin heeft, dat dit inspirerend is en dat als ik blijf kijken er vast een leuk idee binnenschiet waarvan iedereen zich afvraagt hoe ik daar nou weer op ben gekomen. En dan zeg ik dat het door een geschilderde papegaai kwam (Hou jij m aan de praat, dan bel ik de mannen met de witte jassen). Maar het hoofd is al weken geordend en laat geen onzin toe. Dit is niet inspirerend, dit is pure verveling.